

ΣΑΒΒΑΤΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ.

ΤΕΥΧΟΣ Α'. Ἀριθ. 40.

Σάββατον 9/21 Σεπτεμβρίου 1878.

Τιμὴ 3 χαρτόγραφα.

Κωνσταντινούπολις 8/20 Σεπτεμβρίου.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Περιπλέκονται ὁσημέραι ἀντὶ νὰ λυθῶσι τὰ ἐκ τῆς βερολινείου συνθήκης γεννηθέντα ζητήματα τῆς αὐστριακῆς κατοχῆς τῆς Βοσνίας καὶ τῆς διευθετήσεως τῶν ἐλληνικῶν ὁρίων, ἡ δὲ περιπλοκὴ αὐτῶν δεινότερα καὶ ἀπειλητικωτέρα ἀποβαίνει ὡς ἐκ τῆς ἐξεγέρσεως τῶν ἀλβανῶν καὶ βοσνίων Μουσουλμάνων, ὡς ἐκ τῶν περὶ ἀναρχίας καὶ ἀντιστάσεως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς βερολινείου συνθήκης φόβων, οὓς ἐμπνέει τῇ Σερβίᾳ καὶ τῷ Μαυροβουνίῳ, ὡς ἐκ τῆς διαγωγῆς τῆς Ἀγγλίας, ἥτις οὐδόλως ἐννοοῦσα φαίνεται νὰ πιέσῃ τὴν Πύλην διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὁρῶν τῆς συνθήκης, ὡς ἐκ τῆς θρυλουμένης εἰς αὐτὴν παραχωρήσεως νέων προνομίων προστασίας ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου.

Πᾶσα ἐλπίς αὐστροτουρκικῆς συμβάσεως περὶ τῆς κατοχῆς τῆς Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης φαίνεται ὁλοσχερῶς ἐκλιπούσα. Τὸ τελευταῖον περὶ συμβάσεως σχέδιον, ὅπερ ὁ κόμης Ἀνδράσσου ἀπηύθυνεν εἰς τὴν Πύλην, δὲν ἐκρίθη μὲν ἀπορρίπτέον ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ἀλλὰ καίπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐγκριθέν μετὰ τινων τροποποιήσεων, οὐδαμῶς ἔτυχε τῆς ὑψηλῆς τοῦ Σουλτάνου κυρώσεως. Ἐν τῷ σχεδίῳ τούτῳ, λέγεται, οὐδεὶς ἐγένετο λόγος περὶ τῆς κυρίως Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης, ὧν ἡ κατοχὴ γενομένη ὑπὸ τῆς Αὐστρίας δυνάμει εὐρωπαϊκῆς ἐντολῆς δὲν χρήζει, κατὰ τὸν αὐστριακὸν ἀρχιγραμματέα, κυρώσεως διὰ μονερούς συμβάσεως μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Πύλης, ἀλλ' ἀπλῶς ἐτίθεντο αἱ βάσεις τοῦ

modus vivendi μεταξὺ τῶν ὀθωμανικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν αὐστριακῶν στρατευμάτων, ὅσα μέλλουσι νὰ καταλάβωσι τὴν ἐπαρχίαν Νόβι Παζάρ μετὰ τῆς Μητροβίτσας καὶ ὑπεβάλλετο ἡ Πύλη εἰς τινὰς ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τοῦ ἀλβανικοῦ κινήματος. Εἰς ταῦτα προσετίθετο ὅτι ὁ κόμης Ἀνδράσσου ὑπέδειξεν εἰς τὴν Πύλην, ὅτι, ἐὰν δὲν συγκατετίθετο εἰς τὴν ὑπογραφὴν τοῦ σχεδίου τούτου, ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις θὰ περιήρχετο εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ κηρύξῃ ἀπλῶς καὶ καθαρῶς τὴν εἰς τὸ κράτος αὐτῆς προσάρτησιν τῆς Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης.

Ἀλλ' ὡς ἤδη εἵπομεν, ἡρνήθη μὲν ἡ Πύλη τὴν ὑπογραφὴν τοῦ σχεδίου, οὐδεμίᾳ ὁμως ἄχρι τοῦδε κήρυξις προσαρτήσεως ἐγένετο ὑπὸ τῆς αὐστριακῆς κυβερνήσεως. Φαίνεται ὅτι ὑπῆρχεν εἰσέτι ἐλπίς ὅτι ἡ Πύλη ἥτις δὲν ἐνέδωκεν εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ κόμητος Ἀνδράσσου θὰ ἐνέδιδεν εἰς ἰσχυρὰν εὐρωπαϊκὴν πίεσιν, ἐὰν μάλιστα τῆς πίεσεως ταύτης μετείχεν ἡ Ἀγγλία, ἥς οἱ λόγοι καὶ αἱ συμβουλαὶ ὑποτίθενται παντοδύναμοι ἐν τοῖς συμβουλίοις τοῦ Σουλτάνου. Ἐν τούτοις ἡ Ἀγγλία, ἐὰν πιστεύσωμεν εἰς τὴν ὑπουργικὴν *Σημαίαν*, ἐδήλωσεν ὅτι οὐδεμιᾶς τοιαύτης θὰ μετὰσχῃ πίεσεως, καθόσον οὐχὶ μόνῃ ἡ Τουρκία καθυστερεῖ ἐν τῇ ἐκτέλει τῆς Βερολινείου συνθήκης. Μάτην ἔντε τῷ ζητήματι τούτῳ καὶ ἰδίᾳ ἐν τῷ ζητήματι τῶν περὶ Ἑλλάδος καὶ Μαυροβουνίου ὁρῶν τῆς βερολινείου συνθήκης ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ, καθὼ πρόεδρος τοῦ βερολινείου συνεδρίου, ἠθέλησε νὰ ἐπενέγκῃ κοινὴν τῶν δυνάμεων παρὰ τῇ Πύλῃ ἐνέργειαν πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν· μάτην πᾶσαι αἱ λοιπαὶ δυνάμεις ἀπε-

δέξαντο εὐμενῶς τὴν πρόσκλησιν τοῦ πρίγκηπος Βίσμαρκ. Ἡ Ἀγγλία φαίνεται μένουσα ἄκαμptos εἰς τὴν ἄρνησιν αὐτῆς, ἄρνησιν, ἥτις ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀπέδειξε τὴν ὑπογραφὴν ἣν ἐπέθηκεν ἐν τῇ βερολινεῖ συνθήκῃ θὰ ἀπέβαιεν ἀνεξήγητος ἄνευ τῶν ἐκκρεμῶν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Πύλης διαπραγματεύσεων περὶ τῶν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ μεταρρυθμίσεων καὶ περὶ ἀγγλικῆς ἐν Αἰγύπτῳ προστασίας, περὶ ἧς συνήθη ἦδη, ἐὰν ἔχῃ ἀκριβεῖς πληροφορίες ἡ ἰταλικὴ ἐφημερὶς *Fanfulla*, ἀγγλοτουρκικὴ σύμβασις. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην τῆς ἀγγλικῆς ἐνεργείας ἱκανὴν ἔχει σπουδαιότητα ἡ κἀθοδος τοῦ Μιδάτ πασσά καὶ ὁ θρυλούμενος διορισμὸς αὐτοῦ ὡς διοικητοῦ Κρήτης, ἐν ᾧ, ὡς γνωστὸν, ἡ μεσολαβοῦσα μεταξὺ τῶν ἐπαναστατῶν καὶ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως δύναμις ἦν ἡ Ἀγγλία.

Τὸ τῆς Αἰγύπτου ζήτημα φαίνεται ὅτι ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἀνταλλαγὴν ἰδεῶν μεταξὺ ἀγγλικῆς καὶ γαλλικῆς κυβερνήσεως καὶ ὅτι ἐπὶ τούτῳ εἶχε μεταβῆ εἰς Παρισίους ὁ ἀγγλος ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν μαρκήσιος Σαλισβουρή. Ἀγνωστον ὅμως ἐὰν ἐπῆλθε συμφωνία μεταξὺ τῶν δύο κυβερνήσεων ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο.

Ὁ ἁλβανικὸς σύνδεσμος ἀποβαίνει ἀπειλητικώτερος παράποτε καὶ μάλιστα μετὰ τὸν φόνον τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ πασσά. Ἐχὼν ἤδη τὴν πραγματικὴν κυριαρχίαν ἐν Πρεσρένῃ καὶ τοῖς πέριξ, ἤρξατο ὑχυρῶν διαφόρους θέσεις καὶ ὀργανῶν καὶ ἐξαποστέλλων τὰς δυνάμεις αὐτοῦ τὰς μὲν πρὸς τὸ Νόβι παζάρ, ὅπως συνταχθῶσι μετὰ τῶν Βοσνίων κατὰ τῶν Αὐστριακῶν, τὰς δὲ πρὸς τὰ σύνορα τῆς Σερβίας. Ὑπολογίζεται ὅτι αἱ ὅλαι δυνάμεις, ἃς θὰ δυνηθῇ νὰ διαθέσῃ ὁ ἁλβανικὸς σύνδεσμος, ἀνέρχονται εἰς 70,000 ἄνδρας, οἵτινες θὰ διατεθῶσι κατὰ τῆς Αὐστρίας, τῆς Σερβίας καὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἀπέναντι τῶν ἐκδηλουμένων τούτων διαθέσεων τὰ ἐνδιαφερόμενα κράτη λαμβάνουσι τὰ ἀνγκαῖα μέτρα· καὶ ἡ μὲν Αὐστρία τίθησιν εἰς κίνησιν μεγάλους ὄγκους, ὅπως καταπνίξῃ μὲν τὴν ἐν Βοσνίᾳ ἐπανά-

στασιν, προελάσῃ δὲ εἰς Νόβι παζάρ καὶ Μητροβίτσαν· ἡ Σερβία ἐξακολουθεῖ τηροῦσα ὑπὸ τὰ ὅπλα σὺν τῷ στρατῷ καὶ τὴν πρώτην τάξιν τῆς ἐθνοφυλακῆς, ἥτοι 40,000 ἄνδρας ἐν συνόλῳ καὶ λαμβάνει πρὸς τοῦτο μηνιαίαν παρὰ τῆς Ρωσσίας χορηγίαν ἐκ 250,000 ρουβλίων· ἡ Ἑλλάς τέλος ἀνκαλεῖ ὑπὸ τὰ ὅπλα τοὺς ἐν ἀδείᾳ ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτας.

Οὐδεμία εἰσέτι ὑπάρχει εἰδησις περὶ τοῦ πῶς αἱ εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις ἀπεδέξαντο τὴν πρὸς αὐτάς αἴτησιν τῆς Ἑλλάδος περὶ μεσολαβήσεως συνωδᾶ πρὸς τὸ 24 ἄρθρον τῆς βερολινεῖου συνθήκης. Δύναται τις νὰ προεικάζῃ ὅτι ἡ αἴτησις αὕτη γενήσεται δεκτὴ κατὰ τύπους καὶ ὅτι αἱ δυνάμεις θὰ προσενέγκωσι τὴν αἰτουμένην μεσολαβήσιν. Ἀλλ' ἐπίσης δύναται νὰ προεικάζῃ, ὅτι αἱ δυνάμεις περιορισθῶσιν εἰς τυπικὴν καὶ φιλικὴν διπλωματικὴν ἐνέργειαν, ἥτις οὕτω ἐλαχίστας θὰ παρείχε πιθανότητος εἰρηνικῆς λύσεως τοῦ ἑλληνοτουρκικοῦ ζητήματος.

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

ΩΣ ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΚΑΙ ΠΚΑΤ' ΑΥΤΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΥΜΝΩΔΙΑ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε ἀριθμὸν 39).

Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἁσμάτων τοῦ ἱεροῦ Δαμασκηνοῦ δεῖν νὰ εἴπωμεν τοῦθ' ὅπερ ἐλέχθη καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ὑμνωδίας αὐτοῦ. Ὅπως αἱ περιστάσεις καὶ οἱ καιροὶ ἀπῆλθον νὰ μετριασθῇ ἡ περιττὴ τῶν ψαλτῶν τέχνη καὶ νὰ παρεμποδισθῶσιν οἱ ἄτοποι τῶν ἀγνωσούντων κραυγαί, ἀμρότερα δὲ ταῦτα ἐπετέλεσε διὰ τῆς ἑαυτοῦ Ὀκτωήχου ὁ θεῖος Δαμασκηνός, οὕτως ἦτο ἀνάγκη νὰ πράξῃ καὶ πρὸς τὸ κείμενον τῶν πνευματικῶν ᾠδῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἁσμάτων. Καὶ πρὸ τοῦ ἱεροῦ Δαμασκηνοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπῆρχον ἱκανὰ ἱερὰ ἄσματα, συντεθέντα πρὸς δόξαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, εἰς τιμὴν τῶν μαρτύρων καὶ ἄλλων ἁγίων. Ὁ πολὺς πρὸς τὴν ἱερὰν ἀρχαιότητα σεβασμὸς ὑπηγόρευε νὰ τηρηθῶσι τὰ ἄσματα ταῦτα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς αἰτίας, ἣν ἀνέφερεν ἡ ἐν Λαοδικεῖᾳ σύνοδος περὶ τῶν μὴ κανονικῶν ψαλτῶν, γινώσκουμεν ὅτι οἱ αἱρετικοὶ Ἀρειοί, Ἀπολλινάριοι,